

Adam Kostek

Paluchy, st. 1, gm. Sieniawa, woj.
przemyskie, AZP 99-82/42

Informator Archeologiczny : badania 29, 55-56

1995

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Medyka, st. 62
gm. loco, woj. przemyskie
AZP 108-85/75

Muzeum Narodowe Ziemi Przemyskiej
 w Przemyślu

Badania prowadził mgr Wojciech Poradyło. Finansowane przez Wojewódzką Dyрекcję Inwestycji w Przemyślu. Osada — kultura lateńska z elementami dackimi; okres lateński D₂ — początki fazy B₁.

Stanowisko zostało odkryte podczas prac ziemnych związanych z rozbudową Drogowego Przejścia Granicznego w Medyce (wcześniejsza penetracja powierzchniowa na tym terenie była niemożliwa ze względu na występujące tam nasypy przemysłowe). Stanowisko zlokalizowano na wschodnim stoku skierowanego ku północy cypla.

Odkryto i przebadano wykopaliskowo 4 obiekty archeologiczne. Niestety, ich górne warstwy uległy zniszczeniu w trakcie wspomnianych wyżej robót ziemnych. Były to nieregularne, owalne lub czworokątne jamy, o wymiarach ok. 70 x 90 cm; wyjątkowo długość nieregularnego obiektu dochodziła do 190 cm. Zadokumentowana głębokość jam nie przekraczała 18 cm. Wypełnisko obiektów stanowiła intensywnie czarna ziemia z fragm. naczyń glinianych i bardzo drobnymi kawałkami kości. Szczególnie dużo materiału ceramicznego pozyskano z obiektu 1, w którego centralnej części zalegały resztki dużego, lepionego ręcznie naczynia zasobowego, zdobionego półksiężycowatą listwą plastyczną oraz ornamentem pionowych, gęsto rytych linii wykonanych grzebieniem. Obok fragm. naczyń lepionych ręcznie stwierdzono występowanie ceramiki toczzonej na kole garncarskim, w tym również celtyskiej ceramiki „siwej”.

Ponieważ odkryć dokonano na samym skraju pasa przeznaczonego pod rozbudowę przejścia granicznego, a zarazem na stoku cypla, można przypuszczać, że został uchwycony wschodni kraniec osady. Niestety, teren w głąb cypla jest niedostępny dla badań archeologicznych (zabudowa oraz nasypy przemysłowe o miąższości ponad 1 m).

Materiały i dokumentacja znajdują się w Muzeum Narodowym Ziemi Przemyskiej w Przemyślu.

Całościowe opracowanie badań ukaże się w „Roczniku Przemyskim” (t. XXXIII).

Otorowo, st. 66, gm. Szamotuły, woj. poznańskie — patrz: neolit

Pałuchy, st. 1
gm. Sieniawa, woj. przemyskie
AZP 99-82/42

Muzeum Narodowe Ziemi Przemyskiej
 w Przemyślu

Badania prowadził mgr Adam Kostek. Finansowane przez Muzeum Narodowe Ziemi Przemyskiej w Przemyślu. Dziewiąty sezon badań. Cmentarzysko grupy tarnobrzeskiej z epoki brązu i wczesnej epoki żelaza.

Badania koncentrowały się w północnej części cmentarzyska, w strefie dużego zagęszczenia grobów. Przebadano 58 m², odkrywając 163 groby (kolejna numeracja: 1297-1459). W zdecydowanej większości były to pochówki popielnicowe, a tylko w trzech przypadkach przepalone kości złożone były bezpośrednio do ziemi. Jeden obiekt wyróżniał się dużą jamą grobową, w której znajdowały się 3 częściowo uszkodzone naczynia.

Groby popielnicowe składały się przeważnie z jednego tylko naczynia — popielnicy (najczęściej waza), niekiedy przykrytej odwróconą zazwyczaj dnem do góry misą lub rzadziej plackiem glinianym. W kilku przypadkach popielnicy towarzyszyło naczynko małych rozmiarów, stanowiące przystawkę. Popielnice występowały w dużym zagęszczeniu, w skupieniach, często stykając się ze sobą.

W wyposażeniu 1/5 grobów odnotowano obecność wyrobów metalowych — brązowych i żelaznych. Wśród zabytków brązowych najczęściej spotykano ozdoby: małe obręcze, niekiedy z lekkim tortowaniem, oraz tzw. skręty z drutu lub cienkiej taśmy. W pojedynczych egzemplarzach wystąpiły szpile i brzytwy. Wyroby żelazne były w większości zachowane we fragmentach i mocno skorodowane. Z lepiej zachowanych wymienić można szpile oraz brzytwy lub noże.

Ceramika cechuje się małym zróżnicowaniem form. Wśród waz, których odkryto najwięcej, najczęściej spotykanym typem są naczynia z mniej lub bardziej zaokrąglonym załomem części środkowej i niewyodrębnioną partią górną.

Z innych zabytków ruchomych wymienić należy sporą liczbę wyrobów krzemiennych, w większości odłupków, przeważnie bardzo drobnych.

Przebadane groby zlokalizowane były w strefie młodszej cmentarzyska, którą łączyć można z późną (III) fazą grupy tarnobrzeskiej, przypadającą na wczesną epokę żelaza.

Parzeń, st. 1, gm. Brudzeń Duży, woj. plockie — patrz: wczesne średniowiecze

**Podłęże, st. 4
gm. Niepołomice, woj. krakow-
skie
AZP 103-58/38**

Muzeum Żup Krakowskich Wieliczka

Badania prowadził K. Reguła. Finansowane przez Muzeum Żup Krakowskich Wieliczka. Piąty sezon badań. Cmentarzysko ciepłopalne, bezpopielnicowe, kultury łużyckiej z wczesnej epoki żelaza.

Prowadzono dalsze prace poszukiwawcze w obrębie cmentarzyska, na powierzchni 50 m², do głębokości 140 cm poniżej poziomu gruntu. W partii północnej uchwycony został zasięg cmentarzyska, natomiast w części południowej pojawiają się dalsze pochówki jamowe. Nie jest również znana jego granica wschodnia i zachodnia. Pod 30-centymetrowym humusem wystąpiła 40-centymetrowej grubości warstwa kulturowa, która zawierała neolityczne materiały krzemienne, drobne ułamki z naczyń kultury łużyckiej i wczesnośredniowiecznych.

Na poziomie 110-116 cm, w obrębie warstwy piaszczystego calca, napotkano na 3 symboliczne groby jamowe kolistego i owalnego kształtu, zawierające od jednego do czterech naczyń w zestawieniu: placek gliniany, naczynie jajowate, misa profilowana i czerpak uchaty. Nie stwierdzono żadnych zabytków metalowych oraz przepalonych kości ludzkich. Jamy grobowe zanikały na głębokości 130-140 cm. W sumie odkryto 13 grobów.

Materiały i dokumentacja są przechowywane w Muzeum Żup Krakowskich Wieliczka. Badania będą kontynuowane.

**Proszkowa, st. 1
gm. Wołów, woj. wrocławskie
AZP 74-26/62**

Muzeum Archeologiczne we Wrocławiu

Badania prowadziła mgr Joanna Domańska. Finansowane przez Państwową Służbę Ochrony Zabytków Inspektorat Archeologiczny we Wrocławiu. Cmentarzysko kultury łużyckiej z okresu halsztackiego C.

Stanowisko położone jest na piaszczystym wzniesieniu (piaskownia), w odległości 120 m na północ od kapliczki, po prawej stronie szosy prowadzącej przez wieś. Cmentarzysko niszczone jest eksploatacją piasku i niekontrolowanym wykopywaniem grobów przez